

* * *

перед новим роком
вони рахували загиблих
а потім — поранених

потім списували їх
ніби прострочену ковбасу

аби не псувати статистику
перед Різдвом

аби уникнути розмов про війну
запустили у небо святковий салют —
дивіться люди на цю красу

виходячи на черговий перекур
після того нуль-нуль нуль-нуль
ніби знову опинився в нулі
салют стріляв не у небо
салют стріляв у мене

і дихання знову як тоді

рефлекси беруть своє
гнеться тіло ближче до землі

написав есемес:
живий?

через кілька секунд
відповідь:
наче вже ні

викурив сигарету
за нею ще дві
закрив очі руками
провалився в п'їтьму

* * *

знову говориш що зроблена із заліза
при дверях стоїть порожня валіза
повільно на землю летить остання гільза
вітер тримає двері вітер тримає небо

гори горять під ногами
води відступають далі
ця ріка не доступними словами
стирає родимі плями

* * *

середина зими
знову сніг та холод
море бродить в крові
солоне червоне

* * *

винайдення мови
звучить твоїм ім'ям
пишу його на зброї
пишу його ще раз
повторюю
його
ніби молитву
сотні і тисячі
сотні і тисячі
сотні і тисячі
ра-
зів
пишу його на тілі
колами по воді
пишу його навпомацки
уві сні
на стіні
пишу його на зброї
знову і знову і знов
ім'я твоє основа основ

* * *

хто викинув тебе ніби рибу
на берег цієї ріки
хто порушив спокій
твої денної дрімоти
хто чорнильним поглядом
з глибини
дивиться на тебе крізь хащі
сухої трави

осінь плавуча
входить у тіло зими
кричить птахом чорним
посеред озимини
кричить простирадлами-хмарами
що тягнуться вздовж цієї
землі

хто промовляє до тебе
рачує розбиті човни
хто підставляє щоку
опускає погляд
покійно сидить на плечі

хто зазирає в колодязь
ніби в дзеркало
шукає слід на межі —

у небі знову летять
вічні
журавлині ключі

* * *

дивись — каже — гори дихають
понад хребтами — каже — плавають риби
сосни гострі ніби циганські голки
інколи проколюють небо

інколи зашивають діри
інколи віщують долю
вони теж — каже — дихають
смолою — каже — тут повітря розріджене

* * *

під дахом гірського будинку живуть вітри
коли на гори взимку лягають сніги
чорними плямами ґрунту
жовтими плямами глини
вони залишають свої сліди —

сірим туманом лягають вони на хребти
гори говорять
дихають гори
про ніч

сходить лавина
чорні циганські голки ялин
тягнуться вгору
проколюють небо
залишають шрам серед хмар

чорний птах зупинився на мить:
чий тут слід на горі
чий тут голос скрипить
чий тут дім

насуваються чуєш
гуляють між гір вітри
заглядають у стріхи
свистять поміж слів

холод мовчить
холод звивається
ніби змія біля ніг
чорна птаха кричить